

tænkning gik da ud paa, hvad der ogsaa er udtalt i Regjeringens Motiver, der ere vedføjede Lovforslaget, at de antog, at en saadan Ordning nok kunde lade sig gjennemføre; men jeg har ikke seet noget Spor af, at der senere er skeet nogen videre Overveelse eller Undersøgelse, eller at Regjeringen engang har forsøgt paa at gjøre et detailleret Forslag til en saadan Ordning. Det er altsaa ikke nogen Følge af Udvalgets Forslag, at Sagens endelige Ordning er skudt ud. Udvalgets Forslag gaaer kun ud paa, at Sagen skal blive i den Stilling, som den nu har, indtil Regjeringen søger at føre den tilende. Der er derhos ogsaa af de forskjellige Taler, som have talt imod Udvalgets Forslag, saavel som af den høitærede Justitsminister, gjort adskillige Bemærkninger ved det Forslag til en Ordning, som er antydet af Udvalgets Fleertal. Jeg kan med Hensyn til disse Indvendinger i alt Væsentligt henholde mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) allerede har svaret derpaa. Jeg skal kun med Hensyn til det livlige Forsvar, som den sidste ærede Taler (Petersen) førte for Regjeringens Forslag, bede Thinget at erindre, at den største Deel af hans Argumenter bestod i saadanne Udtalelser som: „at det ikke kan hjælpe, hvad man siger, at det er saaledes og ikke anderledes, og at Enhver, der kjender til Forholdene, vil erkjende, at det ikke kan være anderledes.“ Det var nok for en Deel Dvintessentisen af hans Foredrag. Han gik dog nærmere ind paa enkelte Ting, navnlig i den Retning, som er berørt af et Par andre ærede Medlemmer af Udvalgets Mindretal, og det var med Hensyn til Udførelsen af Lægdsmandenes Forretninger. Med Hensyn dertil fandt nu den ærede sidste Taler, at det var en ganske forfærdelig Tanke, at disse Forretninger skulde henlægges under Sogneforstanderskaberne, men jeg maa dertil bemærke, at, naar der er Tale om at henlægge disse Forretninger under Sogneforstanderskabernes Bestyrelse eller Ansvar, saa staaer det ikke i Overensstemmelse med allerede bestaaende Lovbestemmelser, men det maa skee ved en ny Lov, og der vil da ved en saadan meget vel kunne træffes Foranstaltninger imod saadanne Mis-

ligheder, som den ærede sidste Taler fremhævede. Der er jo et almindeligt Duffe i Landet om, at Communalbestyrelserne maae faae mere med Administrationen at gjøre, og jeg troer, at det er den Bet, som Regjeringen, hvor meget der end fra enkelte Sider i Regjeringen stribes derimod, dog tilfjeldst maa komme ind paa. Men, naar Communerne ville have Raadighed og Selvstændighed, saa maae de ogsaa være sig bevidste, at der dermed følger Ansvar, og dette maa ogsaa tydeliggjøres i Loven; men, fordi der endnu i den bestaaende Lovgivning savnes tydelige Bestemmelser i denne Henseende, følger jo ikke deraf, at slige Bestemmelser ogsaa skulle savnes i en ny Lov om slige Forholds Henlæggelse under Communalbestyrelserne. Det vil være ganske naturligt, at man i en Lov om en saadan Gjenstand optager en Bestemmelse om, at, naar Communerne ikke lade Forretningerne udføre paa en tilbørlig Maade, saa skal der tages Forholdsregler derimod, saa skal Communalbestyrelsen kunne suspenderes, eller ogsaa skulle Forretningerne udføres enten paa Communiens eller paa de forsømmelige Communalbestyrelser's Medlemmers Begne. Det er jo, navnlig hvad Lægdsvæsenets Bestyrelse angaaer, en gammel Sætning, at, naar en Værnepligtig, paa Grund af intetlig Udførelse af en Lægdsmands eller Lægdsforstanders Forretninger, undslipper for sin Værnepligt og ikke kommer tilstede, saa krævede Staten, at han skulde erstatte Manden. Den samme Regel kan man jo opstille med Hensyn til Communerne, at, naar de lade Lægdsmandens Forretninger udføre saa slet, at der kommer Uorden i Rullerne, og de paagjældende Værnepligtige ikke kunne bringes tilstede, saa skulle de betale for en saadan Mand. Anvendes det i nogle Tilfælde, da lære Communerne nok at føre deres Ruller ordentligt, og saa lære Communerne's Medlemmer snart at vælge ordentlige Communalforstandere. Nu siger man, at det er for stort et Arbejde at paalægge Medlemmerne af Communerne's Bestyrelser; men de kunne jo sørge for at faae disse Forretninger udførte for Betaling paa Communerne's Bekostning. Dertil kommer, at vi lige siden 1849 have hørt en bestandig Fordring paa, at det ikke kunde gaae længere med den bestaaende